

Εκεί πιά είδαν όλοι καθαρά πως ή Τερψιθέα ήν έγινετο νησι και τό σχέδιο έγεινε δεκτό μ' ένθουσιασμό.

— Έμπρός λοιπόν! έφώναξε ό Πέγκροφ' πρώτα τό γεφύρι!

Ήταν ή πιό βιαστική έργασία. Διάλεξαν δένδρα, τα έκοψαν, τα κλάδεψαν, τα καθάρισαν, τα πρίονισαν, τα έκαμαν δοκάρια και σανίδια. Τό γεφύρι, στερεωμένο, ακίνητο από τό ένα μέρος, θά ήταν κινήτο από τό άλλο, πού θά κούμπουσε τήν άριστηρή όχη. Αυτό θά μπορούσε να σηκώνεται. Έννοείται, ότι ένα τέτοιο έργο θάπαιτούσε κάμποσο καιρό, γιατί ή Βύχαριστία είχε πλάτος όγδόντα περίπου πόδια. Θα έχωναν πασσάλους στην κοίτη του ποταμού, για να βαστάζουν τό πάτωμα του γεφυριού, πού θα είχε δύο τόξα, για να σηκώνη βάση μεγάλη.

Εύτυχώς δέν τους έλειπαν ούτε έργαλεία, για να δουλεύουν τα ξύλα, ούτε μηχανήματα για να τό στερεώνουν, ούτε μηχανικός, για να διευθύνη τήν έργασία, ούτε ζήλος, ούτε έπιτηδείτης, γιατί οι άποικοι, έργαζόμενοι τώρα έπτά μήνες, είχαν άποκτήσει πολλή. Πρέπει να πούμε, ότι ό Γεδεών Σπίλεττ δέν ήταν καθόλου ό πιό άδέξιός τής άποικίας, αλλά συναγωνίζετο με τόν ίδιο τόν ναύτη, πού δέν έπαυε να κηρύττη ότι αποτέ δέν έπερίμενε τόσα από ένα άπλο δημοσιογράφο!

Η κατασκευή του γεφυριού τής Βύχαριστίας βάσταξε τρεις έβδομάδες. Κατά τό διάστημα αυτό οι «γεφυροποιοί» έτρωγαν τό μεσημέρι επί τόπου κ' έπειδή ό καιρός ήταν λαμπρός, δέν έγύριζαν στό Γρανίτινο Παλάτι παρα τό βράδυ, για να δειπνήσουν και να κοιμηθούν.

Ένωματαξύ, ό κύρ Ζούπ συγύθιζε κ' έξοικειώνετο θαυμάσια με τους νέους του κυρίους, πού εξακολουθούσε να τους κυτάζει με πολύ περίεργο μάτι... Για καλό όμως και για κακό, ό Πέγκροφ δέν του άφινε μεγάλη έλευθερία κινήσεων, περιμένον με τό δίκιο του να γίνουν πρώτα ή έργασίες, πού θάπομπώνωναν τό όροπέδιο τής Τερψιθέας. Σκύλος και πίθηκος είχαν γίνη καλοί φίλοι και πολλές φορές έπαιζαν μαζί. Ο Ζούπ όμως τα έκανε όλα σοβαρά, ακόμη και τα παιγνίδια του.

Ός τής 20 Νοεμβρίου τό γεφύρι είχε τελειώσει. Το κινήτο του μέρος, ίσορροπημένο με βάση, άνεδοκατέβαινε εύκολα. Κι' όταν ήταν σηκωμένο, έμεινε ένα διάστημα είκοσι ποδιών, αρκετά δηλαδή πλατύ, ώστε να μην μπορούν να τό περνούν τα ζώα.

Έγινε τότε σκέψις να μεταφέρουν τό περικάλυμμα του αεροστάτου, για να τό φυλάξουν καλύτερα. Άλλα για τήν μεταφορά αυτή, χρειαζέτο να οδηγήσουν εν άμαξί ως τό Πόρτο-Μπαλλόνι, έπομένως νάνείξουν δρόμο από τό πυκνότερο μέρος του Φαρ-Ούεστ. Αυτό θάπαιτούσε κάμποσο καιρό. Ο Νάθ κι' ό Πέγκροφ πήγαν

μία μέρα ως τό λιμανάκι κ' έβεβαιώθηκαν, ότι τό πανι του αεροστάτου δέν είχε πάθη τίποτε στη σπηλιά πού τό είχαν φυλαγμένο. Αποφάσισαν λοιπόν να εξακολουθήσουν χωρίς διακοπή τής έργασίας στό όροπέδιο τής Τερψιθέας.

— Είνε ανάγκη να τό κάμουμε γρήγορα νησι, είπε ό Πέγκροφ, και να εξασφαλίσουμε τό κότετσι μας από τής αλεπούδες και τόλλα βλαβερά ζώα, πού θά μπορούσαν να τό έπισκέπτονται.

— Άφίνω δά, έπρόσθεσε ό Νάθ, ότι θά μπορούμε να σκαλίσουμε τόροπέδιο, να βγάλουμε τάγριοχόρτα...

— Και να έτοιμάσουμε δεύτερο χωράφι για τό στάρι μας! έφώναξε ό ναύτης θριαμβευτικά.

Γιατί, πραγματικώς, τό πρώτο εκείνο «χωράφι», πού είχε πάρη μ' ένα μόνο σπυρί στάρι, είχε πιτύχη θαυμάσια, χάρις στής φροντίδας του Πέγκροφ. Είχε κάμη δηλαδή τά δέκα στάχυα πού προσέπε ό μηχανικός κ' έπειδή κάθε στάχυ είχε όγδόντα κόκκους, ή άποικία, 'ς έξη μήνες, βρέθηκε με έκατόκισους, - πράγμα πού τής έπέτρεπε διπλή συγκομιδή κάθε χρόνο.

Οι έκατόκισοι αυτοί κόκκοι, έκτός από πενήντα πού θα έφυλάγοντο για κάθε ένδεχόμενο, θά έσπείροντο σε καινούργιο χωράφι και με τής ίδιες φροντίδες του πρώτου.

Τό χωράφι αυτό έτοιμάσθηκε και περικλείσθηκε με γερό φράκτη, ψηλό κ' άγκυλωτό, πού τα τετράποδα δυσκολότατα θά μπορούσαν να τόν υπερηθήσουν. Όσο για τα πουλιά, μύλοι πού γύριζαν με ρότους και τρομακτικά σκιαχτρα, όφειλόμενα στη γόνιμη φαντασία του Πέγκροφ, έφθαναν για να τάπομακρύνουν. Οι έπτακόσιοι πενήντα κόκκοι βάλθηκαν τότε σε μικρά αύλακια, πολύ κανονικά, και άνετέθη στη φύσι να κάμη τό υπόλοιπο.

Τήν 21 Νοεμβρίου, ό Κύρος Σμιθ άρχισε να σχεδιάζει τόν χάντακα πού θα έκλεινε τόροπέδιο, από τή μεσημβρινή γωνία τής λίμνης Γκραντ ως τόν άγκώνα τής Βύχαριστίας. Σ' εκείνο τό μέρος, ήταν δυό ως τρία πόδια γής και, από κάτω, ό γρανίτης. Έπρεπε λοιπόν να κατασκευάσουν πάλι νιτρογλυκερίνη κ' ή νιτρογλυκερίνη έκαμε τή δουλειά της καλά. Σε δεκαπέντε ήμέρες, ένας χάντακας, πλατύς ως δώδεκα πόδια και βαθύς ως έξη, ανοίχθηκε στό σκληρό έδαφος του όροπεδίου. Με τόν ίδιο τρόπο, έγεινε και δεύτερη έντομη στη βραχώδη όχη τής λίμνης και τα νερά τής χύθηναν από κεί στην καινούργια εκείνη κοίτη και σχηματίσθηκε έτσι ένα κρήνη, ποταμίκι, παραπόταμο να πούμε τής Βύχαριστίας, πού τό ώνόμασαν Γ λ υ κ ε ρ ί ν α, γιατί με τήν έκρηκτική αυτή ούσία είχε σχηματισθή ή κοίτη του. Έννοείται, ότι τα νερά τής λίμνης κατέβηκαν, αλλά τό χαμηλώμα αυτό ήταν σχεδόν άνεπαίσθητο. Τέλος, για να συμπληρωθή τό

κλείσιμο, ή κοίτη του ρυακιού τής άκρογαλιές πλατύνηκε αρκετά και συγκρατήθησαν οι άμμοι με φράκτη διπλό.

Ός τής 15 Δεκεμβρίου όλες αυτές ή έργασίες είχαν τελειώσει και τόροπέδιο τής Τερψιθέας, — ένα πεντάγωνο άκανόνιστο, με περίμετρο τεσσάρων περίπου μιλλίων, — ήταν περικυκλωμένο παντού από νερό, άπρόσιτο και πρόφυλαγμένο από κάθε επιδρομή.

Όλο αυτόν τόν Δεκέμβριο, ή ζέστη ήταν πολύ δυνατή. Οι άποικοι όμως δέν θέλησαν να διακόψουν τήν εκτέλεσι των σχεδίων των κ' άρχισαν άμέσως τής έργασίας για τήν έγκατάστασι του πτηνοτροφείου.

Έννοείται, ότι μετά τό κλείσιμο του όροπεδίου, ό κύρ Ζούπ είχε άφρη έντελώς έλεύθερος. Άλλά δέν άφινε πιά τους κυρίους του και δέν έδειχνε καμιά ένθυμία να φύγη. Ήταν ήμερο ζωό, αν και δυνατό, και πάρα πολύ εύκίνητο. Με πόση γρηγοράδα άνεδοκτέβαινε τήν σκάλα του Γρανίτινου Παλατίου! Κατέβασε δέν τοίβαζε χέρι 'ς αυτό τό σκαφάλωμα. Τώρα τόν χρησιμοποιούσαν και σε μερικές έργασίες. Κουβαλούσι φορτώματα ξύλων, κουβαλούσε και τής βαρσιές πέτρες, πού είχαν έξορύξη από τήν κοίτη τής Γλυκερίνας.

Για τό πτηνοτροφείο, έδιάλεξαν μία έκτασι διακοσίων τετραγωνικών γυαρδών, στην νοτιοανατολική όχη τής λίμνης. Τήν περιφραξαν και κατασκευάσαν μέσα διάφορα σπιτάκια για τά ζώα πού θα έβαζαν, — κάλυβουλες από κλαδιά, πού δέν έπερίμεναν παρά τους κατοίκους των.

Και πρώτα - πρώτα έγκατέστησαν ένα ζευγάρι φραγκόκοττες, πού δέν άργησαν να κάμουν ένα πλήθος πουλάκια. Τους έδωσαν για συντροφιά έξη πάπιες τής λίμνης. Μερικές άνηχαν 'ς ένα είδος κινέζικο, πού τά φτερά τους ανοίγουν στα δευτάγια και με τή λάμψι, τή ζωηρότητα των χρωμάτων τους συναγωνίζονται τόν φασιανό. Ύστερ' από λίγες ήμέρες, ό Χάρμπερ έπιασε ένα ζευγάρι «άλεκτοροειδών» με στρογγυλές ούρες καμωμένες από μακρυά πτερά, πού δέν άργησαν να έξημερωθούν. Όσο για πελεκάνους, νεροκουρδνες, νερόκοττες κτλ. τά πουλιά αυτά ήλθαν μονάχα τους ως τό πτηνοτροφείο, κ' αφού μάλωσαν μεταξύ τους λίγον καιρό, στό τέλος συνενώθηκαν, κάθε είδος διαλέξε τό μέρος του και στό έξης ζούσαν με ειρήνη.

Ο Κύρος Σμιθ, για να συμπληρωθή τό χρήσιμο έργο, έκαμε κ' ένα περιστέριωνα σε μίαν άκρη τής αύλης. Έβαλαν μέσα μία δώδεκάδα από τάγριοπερίστερα εκείνα, πού κατοικούσαν στους ψηλούς βράχους του όροπεδίου. Εύκολα συνήθισαν τά πουλιά αυτά να γυρίζουν

κάθε βράδυ στο καινούργιο τους σπιτάκι. Κ' ήλθε τέλος ή στιγμή, να χρησιμοποιήσουν γι' άσπρόροχα τό πανι του αεροστάτου. Γιατ' είχαν σκεφθή, ότι δέν ήταν καθόλου φρόνιμο να ριφονιδνεύσουν με αερόστατι, επάνω από τόν άπέραντο ώκεανό, για να φύγουν από τό νησί εκείνο, όπου επί τέλους δέν τους έλειπε τίποτα.

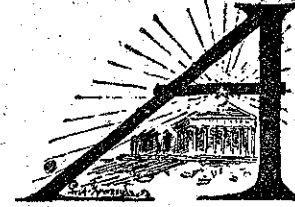
Έχρειάσθη λοιπόν να μεταφερθή πρώτα τό περικάλυμμα στο Γρανίτινο Παλάτι κ' οι άποικοι έργάσθηκαν για να τελειοποιήσουν τό κάρρο τους, να τό κάμουν ελαφρότερο κ' εύκίνητοτερο. Δέν είχαν όμως και υποζύγιο, για να τό σύρη. Δέν υπήρχε άρά γε στο νησί κανένα είδος μηουκαστικού, πού θα μπορούσε νάντικαταστήση τό άλογο, τό γαϊδούρι, τό βώδι; Αυτό ήταν τώρα τό ζήτημα.

— Μα τήν αλήθεια, έλεγε ό Πέγκροφ, μάς χρειαζέται ένα ζώο για κάρρο, ως πού να θελήση ό κ. Σμιθ να μάς κάμη κανέν' άμαξί; άτυκίνητο ή και μία σωστή λοκομοτίβα. Γιατί βεβαιότατα, μία μέρα, θάχωμε σιδηροδρομο από τό Γρανίτινο Παλάτι ως τό Πόρτο-Μπαλλόνι, με διακλάδωσι στον Φραγκλίνο!

(*Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

Αγαπητοί μου, ΚΟΜΗ διηγούνται τά έπεισόδια τής προπερασμένης Κυριακής, όταν οι κάτοικοι των δύο πόλεων και των περιχώρων είχαν διαταχθή να μείνουν όλοι κλεισμένοι στα σπιτία τους, για να γραφτούν. Φαντάζεται καθένας, ότι τά έπεισόδια ήταν πολυάρθμα και πολλά νόστιμα. Σ' ένα σπίτι άξαφνα, οι άπογραφείς βρήκαν μία δυστυχισμένη τρελλή, πού με κανένα τρόπο δέν έννοούσε να τήν γράψουν, με κανένα τρόπο δέν ήθελε Δελτίο από τά χέρια τους και στο τέλος τους έβρισε έλσεινα και τους έδιωξε. Σ' άλλο σπίτι, γιόρταζαν γάμο. Κι' οι άπογραφείς άναγκάσθηκαν να καθήσουν στο τραπέζι και να πιούν στην ύγεια τής νύφης και του γαμβρού. Σ' άλλο, τέλος, οι πολύπαθοι άνθρωποι βρέθηκαν σε λείψανο κ' από τό συμπληρωμένο Δελτίο πού τους έδωκαν, έβδυσαν οι ίδιοι τόνομα του νεκρού, πού ήταν γραμμένο από θές. Το έπεισόδιο αυτό δέν είνε βέβαια παιδρό. Άλλά έγειναν και πολλά άλλα, πού χωρίς να είνε καθόλου πέν-

θιμα, πάλι έμπνέουν τή θλίψη και τόν οίκτο. Γιατί δείχνουν τί είνε ίκανός να σοριτθή ό Ρωμηός, για να καταστράτηγήση ένα νόμο, για να κάμη, πρds άτομική του έφέλειας και προς βλάβη του Σύνολου, — τής πολιτείας, τής κοινωνίας, — μία παρανομία, χωρίς να φανερωθή.

Θα σάς διηγηθώ μερικά από τά φαιδρά, αλλά και θλιβερότατα έπεισόδια: Δυό σπιτία, πού μπορούσαν να συγκοινωνούν από πίσω, αλληλοδανεισθηκαν τής υπηρέτριές τους. Τήν ώρα δηλαδή πού πήγαν οι άπογραφείς στο ένα, βρέθηκε παρούσα κ' ή υπηρέτρια του άλλου. Το ίδιο όταν έπήγαν οι άπογραφείς και στο άλλο. Έτσι κάθε σπίτι μπόρεσε να πάρη από ένα Δελτίο παραπανιστό, γιατί φάνηκε με δυό υπηρέτριες, ενθ' είχε μία. Άλλο, μία οικογένεια δανείσθηκε από άλλο, πού κατοικούσε 'ς άλλο πάτωμα του ίδιου σπιτιού, ένα παιδί. Έπειδή όμως, αν έγύριζε τό παιδί τό ίδιο, οι άπογραφείς, πού ήταν οι ίδιοι, μπορούσαν να τό γνωρίσουν, ή νοικοκυρία ζυπολούθηκε γρήγορα - γρήγορα, μαντυλοδέθηκε, μουντζουρώθηκε λιγάκι κ' έτσι άγνωρίστη, από τή σκαλίτσα τής υπηρέσιας, πέρασε στο άλλο πάτωμα, όπου οι άπογραφείς τήν παραδέχθηκαν χωρίς δυσκολία για υπηρέτρια τής δεύτερης οικογένειας. Τέλος, 'ς εν άλλο σπίτι, δέν δανεισθηκαν ξένο πρόσωπο, για ναυξήσουν τά μέλη και ή μερίδες, αλλά έκαμαν κάτι έξυπνότερο: Αφού παρουσιάσαν όλα τά παιδιά, — και είχαν κάμποσα 'ς εκείνο τό σπίτι, — άξαφνα έβγαλαν τής φωνές: — «Α, κ' ή Μπεμπέκα!... Πού είνε ή Μπεμπέκα;... Κοιμάται ή Μπεμπέκα!... Να τήν ζυπνήσουμε! Να πάρη κ' αυτή τό Δελτίο τής!»

— Βέβαια! είπαν οι άπογραφείς ζυπνήστε τήν και φέρτε τήν να τήν δούμε. — Άμέσως!

Όρμησαν τότε όλοι οι σπιτικοί στην κρεββατοκάμαρα. Κ' εκεί, αφού έγδυσαν γρήγορα - γρήγορα εν από τά μικρότερα παιδιά, πού είχαν παρουσίασθή πριν, τό ξαναπαρουσίασαν στην άγκαλιά για Μπεμπέκα. Πού να τό γνωρίσουν οι άπογραφείς, πού να φαντασθούν τέτοιο κόλπο! Κ' ή άνυπαρκτή Μπεμπέκα πήρε χωρίς αντίρρησι τή μερίδα τής.

Γελάτε;... Για συλλογισθήτε όμως αν έκαναν έτσι στα περισσότερα σπιτία! Τί άδικία για τό Σύνολο!... Ο σκοπός τής άπογραφής ήταν να βρεθή άκριβώς πόσα στόματα υπάρχουν στής δυό πόλεις και στα περίχωρα, για να ρικονομηθούν ή παραπανιστές ψεύτικες μερίδες και να παίρνη καθένας περισσότερα δράμια ψωμιού. Αν λοιπόν κάθε οικογένεια, με τέτοια κ' άλλα τεχνάσματα, κατώρθωνε να γελάση τους άπογραφείς και να πάρη από ένα - δυό ψεύτικα Δελτία,

τί θα γίνονταν; Μερικοί θάχαν τό παραπανιστό, ενθ' άλλοι δέν θάχαν ούτε τό αναγκαίο. Γιατί δέν θα περίσσευε τόσο στάρι, ώστε ναυξήθη γενικώς ή μερίδα του ψωμιού, όπως θαυξήθη τώρα.

Θα πητε: Για ναυξήθη ή μερίδα, θα πη ότι δέν έγειναν πολλές τέτοιες κατχρήσεις. Ναι, εύτυχώς στα περισσότερα σπιτία δέν θέλησαν ή δέν μπόρεσαν να γελάτουν τους άπογραφείς. Δηλώθηκαν όσοι ήταν πραγματικώς. Κ' έτσι οικονομήθηκαν καμιά διακοσαρία χιλιάδες μερίδες, πού έδίδοντο ως τώρα παραπανιστές. Η Κ. βέρνητης, με τόν πραγματι εύφύεστατο τρόπο τής τελευταίας άπογραφής, είχε τήν έλπίδα να οικονομηθούν επάνω από τρακόσιες χιλιάδες. Άλλά πάλι καλά. Στο έξης θάχωμε από ένα δόραμα ψωμι καθένας. Ε, δέν είνε λίγο για τώρα «στο πολέμου τους καιρούς». Αν μάλιστα βελτιωθή και ή ποιότης του, καθώς λένε, πρέπει να είμαστε και πολύ εύχαριστημένοι. Στο πείσμα των έξυπνων, των έγώιτων, πού σοφίστηκαν τεχνάσματα, για να μάς πάρουν από τό στόμα τό ψωμί μας

Σας άσπάζομαι ΠΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXXV

Βώσ' ό βορριάς, πού απ' τή γωνιά παραφυλάει 'στο δρόμο' ριγούν τά ρόδα 'στο νερό κ' άναφυλλούν με τρόμο κ' από τά τζάμια, πού σφαλούν εμπρός του μ' άγριο κρότο, περνάει τό φθινοπωρινό, τό μήνυμα τό πρώτο...

LXXVI

Άχ, τί μυρίζει έτσι γλυκά 'στο δρόμο πού πηγαίνω; στού δειλινού τή σιγαλιά ποιά άνθοσίλη νυσταγμένο μ' άγνή προσέχεται εύωδιά; Δέν ξέρω! Ω, τί με νοιάζει! ή καλωσύνη ή άγνωρίστη διπλή εύτυχία σταλάζει...

LXXVII

Άπόψε ή δύσι άτέλειωτη... τ' άλικο του ήλιου άχειλι φιλεί τή φύσι, πού φορξ τόν ψεύτικον Άπρίλη σ' έναν άπέραντο άσπασμό στερνό άσπασμό στην πλάσι αύριο με κρέπια ό άνεμος και φύλλα ως τήν σκεπάση!

LXXVIII

Σου μοιάζω, ω βράχε. — Ακάματο τό κύμα πού σε σκαρφει, κ' όλο χαϊδεύει δολερά και δολερά σκονάφτει κ' όταν τ' άσημι απ' τά ψηλά ζητάει να σε φαιδύνη, 'ς τήν ξάγρυπνή σου τή θωριά μικρογελά ή όδύνη...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ.

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Μπήκαν σε μία μεγάλη κουζίνα, όπου το τραπέζι ήταν στρωμένο. Ένας νέος κάθονταν μπροστά.

Φιρμίνε, είπε ο άγνωστος σήμερα φέρεφα αυτό το παιδί. Πώς σου φαίνεται;

Ο άλλος εκύτταζε τον Πετράκη κ' είπε αδιάφορα:

Καλούτσικος είναι... Να ιδούμε μόνο τι ξέρει να κάνει.

Έβαλαν στο τραπέζι και τέταρτο πιάτο κ' η γυναίκα, που τη φώναζαν Καρακάξα, έφερε τη σούπα.

Ήταν ένα γεύμα σχεδόν πλούσιο, που ο Πετράκης το έτιμησε καλά. Μιλούσαν λίγο. Κ' οι τρεις κυροκυτταζαν τον μικρό τους συνδαιτυμόνα.

Αυτός, για να λυθή η σιωπή, μίλησε.

Σεις, κυρία, είπε, κάματε τα ώρατα αυτά φαγά;

Σας συγγαίρω.

Ευχαριστώ, μικρέ μου, είσαι πολύ εύγενής, αποκρίθηκεν πρόθυμα η γυναίκα, που δεν ήταν, φαίνεται, συνειθισμένη σε λόγια καλά.

Αλήθεια, Καρακάξα, ρώτησε ο παραφέντης, δεν υπάρχει τρόπος να φάμε στο τέλος και κανένα φρούτο;

Κομπούστα; ναί. Μά πρέπει να πάω στην αποθήκη.

Πήγαινε. Ποιος σ' εμπόδιζει;

Μου φέγγεις, σε παρακαλώ;

Η γυναίκα άνοιξε μία πόρτα. Ο Πετράκης πήρε την λάμπα και την ακολούθησε.

Έννοια σου τώρα! δεν αξίζει τον κόπο! έφώναξε ο παραφέντης.

Αλλά ο Πετράκης είχε μπή πιά στην αποθήκη.

Στην «αποθήκη»

Δεν περιγράφεται το τί είδε κει-μέσα! Ήταν εν' άπεραντό δωμάτιο, γεμάτο από πράγματα έντελώς διαφορετικά:

ρούχα λογής-λογής, σερβίτσια άσημένα όλων των ρυθμών, φωτογραφικές μηχανές, ποδήλατα, φανάρια άμαξιών, ασπρόρουχα, όμβρέλλες, όπτικά εργαλεία, εν αυτοκίνητο...

Σ' ένα μέρος ήταν όλο τρόφιμα. Ο Πετράκης ξαφνιάσθηκε, όταν άκουσε κοντά του το τρομαγμένο κρώξιμο μιας κόττας.

Εκεί-χάμω είδε πόδια δεμένα με σπάγους,

πουλερικά διάφορα, που τον εκύτταζαν με μάτια ανήσυχα και όλοστρόγγυλα.

Η Καρακάξα έπληθίσιασε ένα βουνό από κουτιά τανκεδένια. Πήρε ένα και διάβαζε επέξω την επιγραφή.

Δαμάσκηνα, είπε. Αυτό ήθελα! Βγήκε με τον Πετράκη και ξανάκλείδωσε την πόρτα.

Ο παραφέντης έφαινετο τώρα δυσρεστημένος. Ούτε το κουτί με τα δαμάσκηνα δεν του ξανάφερε την εύθυμία.

Αξάρνα έβαλε το χέρι του στον ώμο της Καρακάξας και της είπε λίγα λόγια στ' αυτή. Ο Πετράκης τίκουσε:

Γιατί να του δείξεις την αποθήκη;

Η Καρακάξα αποκρίθηκε;

Αφού τον πέρνουμε βοηθό, σήμερα αύριο θα την έβλεπε.

Μου φαίνεται πως θα κάνει καλά

—Καλησπέρα, μικρέ!— (Σελ. 352, στ. γ')

τη δουλειά μας, ξανάπε ο άνδρας. Έ;... —Χμ, να ιδούμε! ψιθύρισε η γυναίκα.

Τί δουλειά;... Ο Πετράκης, που δεν μπορούσε να ήσυχάση από την περιέργεια, ρώτησε:

—Και... από αύριο θάρχισω εργασία;

—Μπορεί, αποκρίθηκε ο παραφέντης. Λέω όμως, για να συνειθίσης, να σκόψω λίγους 'μέρες στο σπίτι, να βοηθής στο νοικοκυριό. Έτσι, σιγά-σιγά, θα μάθης...

Ο μικρός ξαναρώτησε:

—Για πούλημα είναι βέβαια, δλα τα πράγματα που είδα κει-μέσα;

—Ναί, παιδί μου, για πούλημα.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΚΒ'. —ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ

[Διάλεξις του κ. Καστή Παλαμά]

Η διάλεξις αυτή του κ. Παλαμά δεν έγινε εν είς τον «Παρνασσόν» έτυπώθη μόνον, πρό όλιγου, εν τήν σειράν των Διαλέξεων περί των Ποιητών, προς συμπλήρωσιν. Συμπληρωθέν λοιπόν και ήμεις την σειράν μας με την μορφήν του Ιουλίου Τυπάλδου, ενός από τους λαμπροτέρους άστέρους της επτανησιακής ποιητικής Πλαιάδος.

Ο Ιούλιος Τυπάλδος Πρεσβύτερος γεννήθη εν τήν Κεφαλληνίαν τό 1814, από μεγάλην οικογένειαν Ιταλικής καταγωγής. Η μητέρα του, Ιταλίς κόρησα από την Βερόναν, ήτο πολύ μορφωμένη γυναίκα, ποιήτρια και αυτή. Νεώτατος, ο ποιητής, μετέθε με την μητέρα του εν τήν πατρίδα της κ' εμαθήτευσεν εν τήν εκεί Λύκειον. Κατόπιν ήλθεν εν τήν Κέρκυραν και πάλιν επέστρεφεν εν τήν Ιταλίαν, διά να σπουδάση Νομικά. Ανηγορευθη διδάκτωρ και τό 1836 διωρήθη δικαστής εν τήν Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν, Ζάκυνθον κτλ. Μετά την Ένωσιν, τό 1867, επρόκειτο να γίνη Αρτοποιήτης. Αλλά ή υγεία του είχε κλονισθή και επροτίμησε να μεταβή εν τήν Φλωρεντίαν. Εκεί έζησε δεκάτέσσαρα έτη. Τό 1881 επανήλθεν εν Κέρκυραν, όπου απέθανε τον Ιούνιον του 1883.

Τα πρώτα ποιήματα του Ιουλίου Τυπάλδου έφάνησαν εν τήν Ζάκυνθον τό 1836, εν ένα τόμον με τον τίτλον «Διάφορα Ποιήματα». Έκτοτε έγραψε και άλλα, μετέφρασε μάλιστα εν στίχους και την «Ελευθερωμένην Ήρουσαλήμ» του Γασσου, αλλά δεν εξέδωσαν άλλο βιβλίον. Τό πρώτον έκτενο, τό μοναδικόν, περιέχει και τα καλλίτερα του έργα, μεταξύ των άλλων τό «Πλάσμα της Φαντασίας», τον «Ρήγαν», την «Φυγή», τον «Θάνατον της Χάμκος» κτλ. Υπήρξε φίλος και θαυμαστής του Σολωμού, μέγας ύπερμαχος της δημοτικής και άληθής πατριδολάτρης. Η ποιησις του εννε αιδερία, γλυκυτάτη, ό στίχος του τεχνικός και μουσικώτατος. Πολλά ποιήματά του έγιναν δημοφιλή και, τονισθέντα από επτανησίους μουσικούς, τραγουδούνται έκμνη, όπως τό «Έθνος, γλυκεία μου άγάπη» και «Μόλις έφεγγε κάσπερι», τα πασιγνωστα.

Διάφορα άποσπάσματα

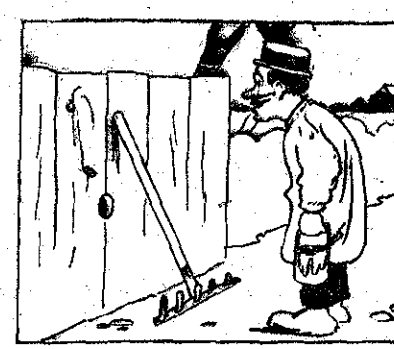
Έχετε γειά, ψηλά βουνά Και κρυσταλλίνες βράσες, Χαράματα με της δροσιές, Νύχτες με τό φεγγάρι, Και σεί, μαύρα κιστρόπουλα, Που την Τουρκία έτρομάζετε. Άρρώστια δεν με πλάκωσε Και πηάινω να πεθάνω. Μ' εν πάση βόλι τό κόρμι, Πάλι ή ψυχή άπομένει.

Είν' τό τραγουδι άθάνατο Κόσμος κ' αιώνας τρέχει. Ήλιος φυγής, όλοόθεν. Λαμπρές άκτινες βρέχει. Δεν τρέμει, όχι, τό θάνατον Ο άνδρεϊος τραγουδιστής.

Με τους άγγέλους κάθετα, Άδρα θεϊκή θναπνέει, Άν όργισθή, ή κατάρα του Είνε φωτιά που καίει. Δεν τρέμει, όχι, τό θάνατον, Ο άνδρεϊος τραγουδιστής.

Συγχέ ή ψυχή μου ύψώνεται Στον άπλάστον αϊθέρα, Κόσμους ξανόινω άγνωρίστους Όπου άναβρύζει ή μέρα.

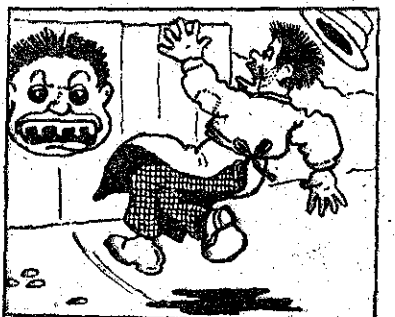
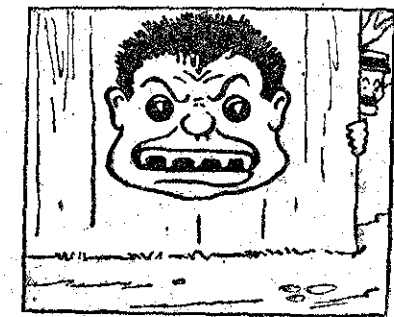
ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΗ ΦΑΡΣΑ

Ο κύρ-Μαθίος πηγαίνει να κολλοταισι, άφίρων μία στιγμή την εργασία του και τό σκαλιστήρι του, άκουμπισμένο εκεί στον ξυλίνο φράκτη. Τήν ώρα εκείνη περνά κατά τύχη

ο κύρ-Ανδρέας, ό κοσμηματογράφος και, ξέχθρον ότι ο κύρ Μαθίος εννε φοβητσόφης από φυσικό του, άποφασίζει να του παίξη μία φάρσα, για να τρομάξη. — Χώνει λοιπόν τό μα-

νίκι του σκαλιστηριού σε μία τρύπα του ξυλότοιχου, κ' έπειτα ζωγραφίζει στο σανίδι μία τεραστία κεφαλα, άσχημη, φοβερή... — Τώρα κρύβεται πίσω από τον ξυλότοιχο και πε-

οιμένη την επιστροφή του κύρ-Μαθίου. Σε λίγο πραγματικώς, ό φοβητσόφης μας γυρίζει από την ταβέρνα. Και φαντάζεσθε πιά την τρομάρα του, μπροστά στη φοβερή ένεινη με-

φαλα!... Όταν μάλιστα ο κύρ-Ανδρέας, κρυμμένος από πίσω, κουνά τό μανίκι του σκαλιστηριού και ή κεφαλα φαίνεται σε νόνογοκλεινήν τή στοματόρα της, ό καλός σου ό κύρ-

Μαθίος τό βάζει στα πόδια και θεου φύγ-φύγη! —Με τί τρομάζουν μερικοί και όπό τί εννε κωμωμένα μερικά φαντάσματα!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Γύρω έντειχί έντεφραση Ούράνια μελωδία, Χένουν κρυφή ευωδία. Τα ρόδα τουρανός.

Γή δεν έχει, δεν έχει πατρίδα Ο δειλός που φοβάται τη μάχη Κ' έχει μόνον στον ένόν έλπίδα Να τον σώση απ' τον έννο ζυγό.

[Τίλος της Σειράς των Έλλήνων Ποιητών τό 10' Αϊώνος.]

ΤΟ ΝΕΟΓΕΝΗΤΟ

Τα μουγγρίσματα του ποταμού άνεβαίνου από τα πιανά του σπιτιού. Η βροχή δέρνει της πλάκας από τα χαράματα. Ένα κύμα νερού τρέχει άπάνω στο τζάμι, ραγισμένο στην άκρη. Η κίτρινη ήμερα σβύνει.

Στην κάμαρα κάνει ζέση και στενοχώρια.

Τό νεογέννητο αναδεύεται στην κούνια του. Μολονότι ό γέρος, πριν μπή μέσα, άφισε τα τσόκαρά του στην πόρτα, τό πάτωμα τρίζει από τό θήμα του και τό παιδί στον ύπνον του γογγύζει. Η μητέρα σκύβει έξω από τό κρεβάτι της για να τό μερώση κ' ό παππούς, πασπα-

τευτά, άνάθει τη λάμπα, για να μη φοβηθή τό σκοτάδι, ξυπνώντας ό μικρός. Η φλόγα φωτίζει τό κόκκινο πρόσωπο του γέρου Ζαν-Μισέλ, τάσπερά του τραχειά γένεα, τό δύστροπο ύφος του και τα μικρά του μάτια.

Πλησιάζει την κούνια. Η καπότα του μυρίζει δροισμένη σέρνει περπατώντας της χοντρές του μάλλινες κάλτσες. Η Λουίζα του γνέσει να μην παραπλησιάζση. Είνε ξανθή ή λεχάνα, σγεδον άσπρη' τά χαρακτηριστικά της εννε τραηγμένα τό γλυκό της ήμερο πρόσωπο εννε κατάρτικτο από πιτσιλάδες' έχει χείλη χλωμά και παχειά που δεν κατορθώνουν να ενωθούν και χαμογελούν με δειλία. Κυττάζει στοργικά τό παιδί με κάτι μάτια πολύ γαλανά, όπου ή κόρη εννε ένα τόσο-δα σημαδάκι, άλλ' άπειρές τρυφερό.

Τό παιδί ξυπνά για καλά και κλαίει. Τό άόιστο βλέμά του γυρίζει έδω κ' εκεί. Άχ τί τρομάρα! Τα σκοτάδια, τ' όμο φώς της λάμπας, ή πλαναισθήσεις ενός μυαλού που μόλις βγήκε από τό χάος, ό πνιγηρός ζέφος που τό περιβάλλει, ή ατέλειωτη εκείνη σκιά απ'

δπου, σαν έκτυφλωτικά παιγνίδια φωτός, προβάλλουν φαντάσματα, τα κελώρια εκείνα μούτρα που σκύβουν πέναυ του, τα μάτια εκείνα που τό τροπούν, που χώνονται μέσα του και που δεν τα καταλαβαίνει!... Δεν έχει πιά δύναμη να φωνάζη. Ο τρόμος τό καρφώνει ακίνητο, με στόμα και μάτια ανοικτά, ενώ άσθμαίνει από τό βάθος του λαιμού του. Τό μεγάλο πρησμένο κεφαλι του ζαρώννει από μορφασμούς οίκτηρους και κωμικούς' τό δέσμα του προσώπου του και των χεριών του εννε σκούρο, μενεξελί, με κηλίδες κίτρινωπές.

— Θεούλη μου! τί άσχημο που εννε! έκαμε ό γέρος με βεβαιότητα.

Και πήγε νάφιση τη λάμπα στο τραπέζι.

Η Λουίζα κατσουιάζει σαν κοριτσάκι που τό μάλωσαν. Ο Ζαν-Μισέλ την κυττάζει με την άκρη του ματιού και γελάει.

— Μά τί ήθελες να σου πω πως εννε άμμορο; Δεν θα τό πιστευες ούτε σύ... Έπειτα, τί φταις; Έτσι εννε δλα τα μωρέλια.

Τό παιδί άφισε τη θλακώδη ακίνη-

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

Διὰ τὰ Ψευδώνυμα. — Διὰ τὰ Μικρὰ Μυστικά. — Καὶ διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Α'.—Ὁ Κανονισμὸς ἀπαγορεύει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» τὴν χρῆσιν πολιτικῶν καὶ κομματικῶν Ψευδωνύμων. Ἀλλὰ τώρα ποῦ τὸ Κράτος μᾶς εἶνε ἐμπόλεμον, δὲν ἀρκεῖ αὐτό: εἶνε ἀνάγκη νὰ λείψουν καὶ ὅλα τὰ ξενικὰ Ψευδώνυμα ἢ τὰ ὀπωσθήποτε ἐνθυμίζοντα μετὰ συμπάθειας ξένους, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλλὰς διάκειται ἐχθρικῶς. Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν καταργουῦνται. Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, πρὸς ἀποφυγὴν καθὲ παραξηγήσεως, δὲν ἐπιτρέπονται παρὰ Ψευδώνυμα ἑ λ λ η ν ι κ α δ, καὶ ἄλλα πάντα μετὰ τὴν πολιτικὴν.

Β'.—Εἰς τὰ τετράδια τῶν Μικρῶν Μυστικῶν δὲν ἐπιτρέπονται ἀπαντήσεις ἀντικείμεναι εἰς τὸ Καθεστὼς ἢ ὀπωσθήποτε ἐκφράζουσαι φιλίαν ἢ συμπάθειαν πρὸς Ἐθνη, κατὰ τῶν ἁποίων ἡ Ἑλλὰς ἔχει κηρύξει τὸν πόλεμον, καὶ τανάπαλιν, ἐξ ἄλλων ἢ ἀντιπάθειαν πρὸς Ἐθνη σύμμαχα. Ἐπίσης ἀπαγορεύονται ἀπαντήσεις εἰς οἰανδήποτε ξένην γλῶσσαν. Ἡ ἀποφυγὴ τοιούτων ἀπαντήσεων, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε καθήκον παντὸς νομοταγοῦς καὶ φιλοπατρίδος Ἑλληνοπαίδος, ἐπιβάλλεται καὶ δι' ἄλλων λόγων: εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ὡς γνωστόν, ἐξασκεῖται λογοκρισία, ἢ ὅποια δὲν θάφινε βεβαίως νὰ περνοῦν τετράδια Μ. Μυστικῶν μετὰ τοιαύτας ἀπρεπεῖς εἰς Ἑλληνας κ' ἐπιληψίμους ἀπαντήσεις.

Γ'.—Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, αἱ πρὸς τὴν «Διαπλάσιν» ἐπιστολαὶ σας πρέπει νὰ εἶνε πολλὴ σύντομοι, καθαρὰ γράμματα καὶ ἀνεπιτήρητοι. Ἡ Λογοκρισία ἔχει δὴ λῶσιν, ὡς εἶδατε, ὅτι αἱ μὲν κακογραμμέναι ἐπιστολαὶ καταργουῦνται, αἱ δὲ μακροσκελεῖς καθυστεροῦνται. Ὅσοι θέλετε λοιπὸν νὰ ἔχωμεν τακτικὴν Ἀλληλογραφίαν, γράφετέ μου ὁ λ ι γ α κ' ε ὕ α ν ἄ γ ν ω σ τ α.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

σία ὅπου τὸ κρατοῦσε ἢ φλόγα τῆς λάμπας καὶ τὸ βλέμμα τοῦ γέρου. Ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη. Ἰώως, μετὰ τὸ ἐνστικτό του, καταλάβαινε στὰ μάτια τῆς μητέρας του ἕνα χάδι, ποῦ τοῦδινε θάρρος νὰ παραπονεθῇ. Ἐκείνη τοῦ ἔτεινε τὰ χέρια καὶ εἶπε:

— Δὸς μου τὸ!

Ὁ γέρος ἄρχισε, κατὰ τὴ συνήθειά του, διδασκαλίαν:

— Δὲν πρέπει ποτέ νὰ υποχωροῦμε στὰ παιδιὰ ὅταν κλαίνε. Πρέπει νὰ τὰ φένομε νὰ φωνάζουν.

Πῆγε ὅμως, σήκωσε τὸ μωρὸ καὶ μουρμούρισε:

— Ποτέ μου δὲν εἶδα πιδ ἄσχημο! Ἡ Λουίζα τὸ ἄρπαξε μετὰ τὴν πυρετώδη τῆς χέρια καὶ τῶχροσε στὸ στήθος τῆς. Τὸ κτύταξε μετὰ χαμόγελο γοργὸ καὶ σαστισμένον κ' εἶπε σὰ ντροπισμένη:

— Τί ἄσχημο ποῦ μοῦ εἶσαι, μικρούλι μου, τί ἄσχημο!... Ἄχ, πῶς σ' ἄγαπῶ!

Ὁ Ζὴν - Μισέλ γύρισε κοντὰ στὸ τζάκι: ἄρχισε νὰ σκαλίζη τὴ φωτιά σὰ θυμωμένος: ἐν ἀμυδρὸ χαμόγελο ὅμως ἔδειχνε κάθετόστω πῶς τὸ κατσούφιασμα τοῦ προσώπου του ἦταν ψεύτικο.

— Ἐλα τώρα, εἶπε, μὴ σε κλετιζέσαι κ' ἔχει καιρὸ νὰ ὠμορφήνῃ. Ἐπειτα τί κ' ἂν εἶνε ἄσχημο; Ἐνὰ μόνον πρᾶγμα ἐμεῖς τοῦ ζητοῦμε: νὰ γίνη καλὸς ἄνθρωπος.

[Ἀπὸ τὸν «Ζὴν - Κριστόφ» τοῦ Ρομαίν Ρολλάν]. *

*) Τὸ ἄνωτέρω κομμάτι εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ δεκατομοῦ μυθιστορήματος. Τὸ βρόφος ποῦ περιγράφεται ἐς αὐτό, εἶνε ὁ ἦρωας, ὁ Ζὴν - Κριστόφ, ποῦ γίνεταί κατόπι ἕνας μεγάλος μουσικός. Ὁ γέρος Ζὴν - Μισέλ εἶνε ὁ παππὸς του, πανθέρους τῆς Λουίζας. Κι' ἄλλα κομμάτια μπορεῖ νὰ δημοσιεύσωμε ἀργότερα. Σ.τ.Μ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 16905 ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1918

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τούτον δικαιούται νὰ λάβουν μέρος δωρεάν μὲν, ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον διὰ τὸ 1917, ἢ θὰ λάβουν ἐν τῷ μεταξύ διὰ τὸ 1918, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 50 εἰς γραμματόσημον, οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καὶ δραχμῆς μᾶς (δραχ. 1) οἱ ἄγραστοι.

2.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρῶτον ἴκτων, ἰδικῶν, ἀδμοσιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγοτέρας τῶν 10, οὔτε περισσότερας τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαβεβαίωσιν» καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μετὰ τὸ ἀληθές του ὄνομα: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, διαβεβαίω τὴν Διάπλάσιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνθέσα μόνος μου, αὐθεντικῶς δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραφα ἀλλοθόθεν ἐκ χειρογράφου ἢ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημῶδων καὶ ἀρχαίων ἀινυγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διάπλάσις σχηματίσθῃ βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι μίᾳ συλλογῇ, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαίωσιν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας, εἶτε δημοσιευμένης, εἶτε ἀνεκδότου, εἶτε ὑπεξαίρεθείσης, εἶτε ἐκονομίας παραχωρηθείσης, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ, ἂν θέλῃ, νὰ φέρῃ εἰς τὸ Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύονται — ἀπὸ 1ης προσέχοντος Δεκεμβρίου, — αἱ ἐγκριθεῖσιν Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητῆς, νὰ καταγγέλλῃ συρὸς ἐξ αὐτῶν ἥδεις τυχόν ἀνακαλύψῃ ὡς προσεχομένης ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένης. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὠρισμένη καὶ ἀποδεδειγμένη, νὰ σημειώσῃται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐπι-

μερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ ὅθ' ἡ ἀντιγραφὴ, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἢ ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει δημοσιευθῆ ἢ καταγγελομένη Ἀσκήσις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνύμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον καὶ, κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπαιμαίαι Ἀσκήσεις ἐκάστης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀφαιρῶνται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελομένων.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅση τὸ δυνατόν πλήρης: νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐκάστου εἴδους, καθ' ἣν τὰξιν δημοσιεύονται συνηθῶς εἰς τὴν «Διαπλάσιν». Ἰδιαιτέρως συνιστᾶται εἰς τοὺς συνθέτας νὰ πορευθῶν τὰ τετριμένα καὶ τὰ στερεότυπα, τὰ χιλιάκις δημοσιευθέντα, ὡς Ἀετὸς-ἔτος, Ἀλ' Ἴος-Δάιος, Κάμηλος-Μῆλος κτλ. καὶ νὰ σκέπτονται ὀλίγον διὰ νὰ κἀνουν νέας, πραγματικῶς πρωτότυπους ἀσκήσεις, με λέξεις καὶ συνδασμούς ἀνεκμεταλλεύτους.

6.—ἈΠΕΝΑΝΤΙ ἐκάστης ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τῆς σελίδος, πρέπει ἀφευκτως νὰ εἶνε γραμμένη ἢ λύσις τῆς.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσων ἢ παραλείψων σκοπίμως νὰ σημειώσων εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν τῶν, θὰ καταταχθῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἰανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολλὴ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλα ἐκ κοινῶν χάρτου τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνηθῶς χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουτζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι: «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, διὰ τὸν 169 «Διαγωνισμὸν εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ε. ἔ. (Ἐμπορεῖται νὰ τὰς στείλῃτε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταλαινὰν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α' Ἐξαμηνίας τοῦ 1918 θὰ δημοσιεύονται εἰς «Διαπλάσιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθερίαν ἐκλογῆν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Ἀπρίλιον θὰ προκηρῆξῃ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1918. Ἐν τῷ μεταξύ, οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μετὰ τοὺς ὅρους πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ βραβείων (φυλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 169ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιεύθων προσεχῶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚῶΝ ΠΝΕΥΜΑ

Φιρή.—Ἐρεῖς, Κική, σήμερον ἐγὼ καὶ ὁ Κωστάκης ἔχουμε τὰ γενεθλῖά μας. Κική.—Τί λές, Φιρή. Ἐορτάζετε σήμερον καὶ οἱ δύο! πῶς εἶνε δυνατόν αὐτό, ἀφ' οὗ ὁ Κωστάκης σὲ περνᾷε δύοχρονία... Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόκκου *

— Πάρε μου χαρτίσματα στὸν ἀδελφὸ σου. — Μὰ δὲν θὰ μπορέσω, γιατί' εἶμαι μετὰ τοῦ Κλέφτικο Βόλι, ὅτι θὰ ἦταν γελοῖος ὁποῖος Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνοικτοκρέμου

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Παίγνιον
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Ἀθηνῶν

		BA		
	ΣΟΥ	ΔΑ	ΚΟΥ	
MA	A	PH	I	MA
	TPA	ΓΑ	ΣΚΑ	
		BA		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὅστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων μεγαλοπόων τῆς γῆς.

β.) Δημῶδες Πρόβλημα
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐσελπίδος Μακεδόνας
Μία χίνα ἔπινε νερό. Περνοῦν ἄλλες καὶ τῆς λένε:—Καλημέρα, χίνα μοναχιά.—Καλημέρα, χίνας ἐκατό—Πῶς μάς ξέρεις ποῦ εἴμαστε ἐκατό;—Πόσες εἰσθε λοιπὸν;—Θὰ γίνουμε 100 ἂν πάρῃς ὅσες εἴμαστε 2 φορές καὶ τὸ μισὸ καὶ τὸ τέταρτον καὶ σὺ μία.—Πόσες ἦταν;

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρους τῆς Νίκης

+ . . . = Δάσος.
+ . . . = Ἀένδρον.
+ . . . = Ἄνθος.
+ . . . = Κρέμα.
+ . . . = Ἀποτέλεσμα.
Οἱ σταυροὶ: Ἄδελφός.

Ἠλιώσις: Αἱ λύσεις—ὁσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φύλλου,—συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Δύσεις τοῦ 43ου φύλλου
α.) Θῆρα, Κύθηρα, δ') A E E
Μύκονος, Σύρος, Μή- D R R
λος, Σάμος, Χίος. I S A C
β') Ἀπὸ σήμερον ἢ C T N
Διάπλάσις τιμᾶται δε- I O A
καπέντε λεπτά. γ') Ἐκτωρ—Ἀλέκτωρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, δὸς Ἐθνομίτου τὴν 3ην Ὀκτωβρίου 1917.

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΕΠΛΩΣΜΑΤΟΣ

Ἀρχίζει μετὰ τὸ φυλλάδιον τοῦτο ὁ νέος 18ος Διαγωνισμὸς Εξεπλωσμάτων ποῦ ἐπροκηρῆξθη στὸ 42ον φύλλον.

Παρακαλοῦνται οἱ Πράκτορες νὰ σπεύσων νὰ ἐξοφλήσων τοὺς λογαριασμοὺς των, διότι ἄρχισε καὶ προχωρεῖ γοργὰ ἡ ἐργασία τῆς ἐξαγωγῆς τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ λήξαντος 17ου Διαγωνισμοῦ, εἰς τὰ ὅποια δὲν θὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψει διόλου οἱ καθυστεροῦντες Πράκτορες. Καὶ ὄχι μόνον θ' ἀποκλεισθῶν ἀπὸ τὰ βραβεῖα, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀναφερθῶν ὀνομαστῶ,—πρᾶγμα ποῦ δὲν ἐγενεῖν ὡς τώρα, ἀλλὰ φέτος θὰ γίνη ἔνεκα τῶν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιτρέπουν ἐπιείκειαν πρὸς καθυστεροῦντας καὶ τὸ ἐλάχιστον πᾶσαν.

ΣΗΜΕΡΑ προκηρῆσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων. Ἡ προθεσμία, βλέπετε, εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη, διὰ νὰ ἐργασθῆτε μετὰ τὴν ἡσυχία σας. Ἀς ἐπιπῶ, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν αἱ Συλλογαὶ σας θὰ εἶνε πρᾶγμα: ἐκλεπταί, διὰ νὰ παύσῃ καὶ ἡ μουρμούρα μερικῶν, ποῦ βρίσκουν ὅτι αἱ τρωαὶ Ἀσκήσεις δὲν εἶνε ὠφαιαί καὶ πρωτότυποι ὡς ἄλλοτε.

Κι' ὁ Τυρολόφος συμφωνεῖ τελείως μετὰ τὸ Κλέφτικο Βόλι, ὅτι θὰ ἦταν γελοῖος ὁποῖος

θᾶφινε τὴν Διάπλάσιν γιὰ νὰ κἀμῃ οἰκονομία μᾶς πεντάρας τὴν ἑβδομάδα: κι' ἀκόμα πιδ γελῶν;—προσθέτε,—ἐκεῖνος, ποῦ θὰ τὴν ἔφινε γιατί' ἔχλασε τὸ χροῖ!

Ἐφ' ὅσον κ' ἄλλα κοριτσάκια. Παναχαῖς, ποῦ συνέρχονται καὶ παῖδων ἀμέσως τὰ ἄσχημα καμώματα, τὰ πέταμα, τὸ θυμὸ, ἅμα τοῦ, πῆ κανεῖς ἄχαρνα: «Κρίμα ποῦ διαβάεις καὶ Διάπλάσι!» Γιὰ τὸν ποικέφαλο ὅμως δὲν ξέρω γιὰ τὸ ποῦ εὐχόμεν μόνον περασεῖται.

Εὐχαριστῶ πολὺν διὰ τὸ ζεσπώθημα, Ἐσθῆ Παιρηγοπούλα. Ναι, τυραννία εἶνε νὰ πηγαίνη κανεῖς σὲ τόσο μακρινὸ σχολεῖο. Ἰβει, ὅμως: καὶ τὸ καλὸ του: ἐξοχὴ, κίνησι, ὑγεία, δύναμις. Ἐπειτα ἐμὴ κατόκει: μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι κτλ.

Μὰ τὸ εἶπα, Κωνσταντίνον Δάβαρον: Ἐνας τρόπος ζεσπαθώματος εἶνε καὶ νὰ ἐγγράφῃ κανεῖς ἐξ ἴδιον τὸν ἄπορα παιδιὰ. Ἐπὶ πῶς μάλιστα, ὅτι οἱ ἐμπροσθεροὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου, καὶ προπάντων ὅσοι δὲν εἴμπορουν νὰ ζεσπαθῶσων διαφορετικῶς, θὰ τὸ κάμουν φέτος, ποῦ ἡ «Διάπλάσις» ἔχει ἀνάγκην ὑποστηρίξεως.

Ἀποκράτειρα τοῦ Βυζαντίου καὶ Ἀρεσπερος Δόξα, διάβασε μὲν λίγο κόπο—γιατ' ἦταν μὲ μολύδι, — ἀλλὰ μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν, — γιατί' ἦταν ὠραϊώτατο, — τὸ συντροφικὸ γράμμα ποῦ μοῦ δῶσας τοῦ Κεφαλαρίου. Κι' ἐπὶ τὸ κλωνι' ἀπ' αὐτὸ τὸ πύκτο, ποῦ μοῦ ἐσωκλείσατε, ἂν καὶ ξερό, κόση μοῦ ἔφερε δροσιά!

Νὰ καὶ τὸ Χιόνι τοῦ Μπιζανίου... σὴν τὰ χιόνια, ὅσταν' ἀπὸ τῶσον καιρὸ. Μὰ τὸ καυμένο μου ἦταν κι' αὐτὸ ἀποκλεισμένο. Τώρα μάλις ἔλαβε τὰ φυλλάδια μου, ἐτὰ διάβασε, τὰ ρούφηξε δηλαδὴ, καὶ ξέχασε καὶ τὴν πεῖνὰ του καὶ τὴν λύπη του καὶ ὅλα. Γιατὶ τοῦ φάνηκαν σὴν ἕνα «μεγάλον καὶ χορταστικὸν κομμάτι ἄσπρο ψωμί», ἀπὸ μάλιστα τᾶλαβε σὲ μέρα, ποῦ δὲν εἶχε διόλου ψωμάκι. Καὶ μοῦ γράφει κι' ἄλλα ἕνα σωρὸ, γιὰ τὴν φαινήν ὄλη, γιὰ ἕνα ἐπισόδιον ποῦ τοῦ συνέθε καὶ. Ἀλλὰ ποῦ τάπος νὰ τάντιγράφω!

Τὸ ἐνωσὸ, Τιάρα, ὅτι αὐτὰ δὲν τὰ γράφεις γιὰ νὰ παραπονεθῆς, ἀλλὰ γιὰ νὰπολογηθῆς. Σὲ βεβαίω ὅμως, ὅτι δὲν ἦταν καμμία ἀνάγκη. Ἐγὼ τὸ ζήμωρα καλῶ, ὅτι τὸ κρητογραφικὸ τὸ ημερὸς μόνος σου. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσα νὰ μὴ σὲ βάλω μ' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔγραψαν τὸ κλειδί, ἀπὸ καὶ σὺ, ἀπὸ τὴν βία σου, καθὼς ὁμολογεῖς, τὸ εἶχε παραλείψῃ!

Κομμάτια καὶ ἔχουν γίνη οἱ τόμοι τῆς Μεταλλοκλιτικῆς Ναυτοπούλας. Γιατὶ δὲν παύει νὰ τοὺς δίνη δεξιά καὶ ἄριστερά, νὰ τοὺς δικάζων καὶ... νὰ ψαρεύῃ συνδρομητὰς. Πῶς πρέπει νὰ εὐχαρίσω τὴν καλὴν μου φίλην κ' αὐτῆς τῆς ἐνέργειας, ποῦ μαρτυροῦν πραγματικῶς, ὅτι «τὸ πᾶσαν μάγαπᾷ μὲν μπορεῖ νὰ γραφθῆ!»

Ἐραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Τρελλὴ Κορραϊοπούλα, Κλερτόπουλο τὸν 21, Ἀθῶς, Κάκια, Λευτεριά ἢ Θάνατος, Χανουμάκι, Σαπουνόφουσα, Ἡρώς ἢ Ἑλληνοπούλα, Ἰδεώδης ἢ Ἑλλά, Ἀνθος τῆς Ἀνατολῆς καὶ Ἑλληνικός Παιδῶν—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀυτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Σὴν φεγγὴ ὁ ἥλιος».—Ἐπρώτης βροχῆς.—Ἐἰς τὰς παιδιὰς τῆς ἡσυχίας.—Ἐμὴ μοιρασιά.—ἘΜάννα.—Ἀλήγημα πρῶτον τυπον.—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐβδ. Διαγωνισμοὺς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰὸδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεταί ἡ ἀνανοστή, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δε: 1. Τὰ ἐγκρίνεταί ἡ ἀνανοστήμα ἰσχυρὸν μάλιστα 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια. Νέα ψευδώνυμα: Ἀροῦμιτος Ἀμαζῶν,

κ. (ΦΣ). Κοσμομήτωρ Ἑλλὰς, ἀ. (ΑΒ). Λιάβολος Ἐυδαῖος, ἀ. Φλοῖστος τοῦ Παγοσηκού, ἀ. (ΕΒ). Περούσι, α. (Ρ). Βαγορηγορας, ἀ. (Σ2). Καλαμιά, κ. (Φλλ). Ζέρουρος, ἀ. (ΦΣΣ). Χρυσὴ Πεγαλοῦδα, κ. (ΒΣ). Ἀνανοσθεῖς ψευδωνύμων: Νεράϊδα τῶν Ἀνθέων, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰταλλάξων:—Ἡ Νίκη (0) μετὰ Μαργαρίταν τοῦ Ἀργου, Μικροῦλαν Βιολογίαν, Πιερέτταν, Ἀροβολέτταν, Μανὸν—ἢ Ἀροῦμιτος Ἀμαζῶν (0) μετὰ Μικρῶν Βιολογίαν, Μανιατοπούλαν, Ἑλληνικὸν Ὀδρανόν, Μικρὸν Ἀθηναῖον, Ἐθνοφύλακα, Μυγκέ, Φασαρίαν, Μαμάτικο Δουλοδάκι, — τὸ Ἐλεάντι (0) μετὰ Ἀνθοστόλιον Μογοπάτι, Λευτεριά ἢ Θάνατος, Μυγκέ.—τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, (0) μετὰ Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Σπινθηρατῆς Ἐλευθερίας, Πατριδα τῶν Ἡρώων, Νικην, Μυγκέ, Μυκῶν, Ἰδιόκορη, Μογάριβην.—ὁ Κένταυρος (0) μετὰ Παγκόσιον Ὀνειρο, Νικητὴν τῆς Ἀθῶν, Ἑλλάδα τῶν Ὀνειρῶν.—τὸ Δοκίμιον 21 (0) μετὰ Βοσκοπούλαν τῶν Ἀλπεων, Μεταλλοκλιτικὴν Βοσκοπούλαν, Ἀωρίαν Ἰστορίαν, Ἐσθῆν Βαροῦλαν, Τριανῶν τοῦ Ἰσοειδῶν, Ἀπτή, Ζινέτταν, Νίκη, Ἐσθῆν Πεταλοῦδαν.—ὁ Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας (0) μετὰ Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Ἐθνικὸν Ὀνειρον, Σπινθηρατῆς Ἐλευθερίας, Πατριδα, Κοιλλίσιον, Γυνθειωτοπούλαν, Ἰερὸν Ἀγῶνα.—Ἡ Κασάνις (0) μετὰ Ἰδιόκορη, Ἑλληνικὴν Ἀγίλην, Δεμισιανήν.—Ἡ Νεράϊδα τῶν Ἀνθέων (0) μετὰ Ἀστὴρα τοῦ Βέγα, Μεταλλοκλιτικὴν Διαβολάκι, Ἑγγλεσίαν, Ἰοῖδα, Ἀροβολέτταν.—ὁ Διπέφωλος Ἀετός (0) μετὰ Ἐσθῆν τῆς Νίκης, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Ἐσθῆν Παιρηγοπούλαν, Γυνθειωτοπούλαν Ἐ, Νεῦκωνα, Μανόν, Μυγκέ, Γυνθειωτάκι, Δελῆν.

το ξεσπάσμα και τα καλά λόγια.) Κλάρον Α. Μπ. (τά ψάδια πισάστηκαν μονάχα τους καθώς ένοιξε ή ήμπερτέλα και τραβήχτηκε άπάνω όχι άγκιστρο λουπόν, άλλα μάλλον δίκτυ τα έπιασε.) Οσκάο Α. Μπ. (έστειλα λάβε την καλασύνην να περάσης από το γραφείο μου να σου πώ διά τή ψευδήνυμά σας.) Νίωην (εύχαριστώ πολύ για το ξεσπάσμα) θα είδοποιήσω όλους τους καθυστερούντας ιδιαιτέρως.) Ηρώα του Σουλόν (διεβίβασθη.) Ανδρείον Ανδρίον (τετραδίον Ιο. Δευτ. έστάλη εις Άνδρον την 20 Σεπτεμβρίου.) Σιλαβωμένην Έλληνοπούλαν (έχει καλώς εύχαριστώ πολύ.) Χουσοφίτην Έλιπίδα (έγκάρδια συλλυπητήρια για το θάνατο της λαοσυτής γιαγιάς.) Κομμικόν Αριστοφάνη (μπράβο και στους δυό! περιμένο τώρα ζσκαθώματα) Πρόσφωγα (καλώς ήλθεσ) Κόρη του Ιονίου (χαίρω πολύ! άλλα το ψευδώνυμό σου δεν είνε άναγεωμένο διά τή 1917) Ιανουράχον (μπράβο! έτσι πάντα) Κεραυνόν (δεν πειράζει! καλλίτερα να συνειδήσης από τόσα που είσαι μικρός!) Έλληνημόν Θολάμβον (θα στέλλω εύχαριστώ) Αγκάθε (δ' Οδηγός τα λέει αυτά που φωνάζεις.) Τρελλόπαυδο των Πατρών (θεμάς εύχαριστίας.) Πυγμαλίωνα Κ. Α. (έστειλα έκ νέου.) Μικρόν Σουλωτήν (και εις άνώτερη!) Φασκαμιάν, Ναυτίαν των Σπειοών, Κόρη του Μωρηά, Πολικόν Δούερα, Νικηφόρον Σίφος κ.τ.λ.

Έλληνημόν Αίμα, Αλεξάνδρον Α. Ρ., Υποθήσανο Έλληνοπούλο, Ναπολέονα Α, Βαροβαρομάχον Έλλάδα, Πλούσιον Φουκαράν Ένυα. Κ. Ζαρ. (έλαβα, εύχαριστώ.)

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 2αν Οκτωβρίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια του 167ου Διαγωνισμού Δύσεων
Αδύο δόμοι — Νοεμβρίου
Αι λύσεις δεικται μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου

565. Λεξιγραφος
Χρονικό μ' αντωνυμία
Αν ό λύτης μου ένωση,
Γνωστό δένδρο μ' εύκολία
Στό βουλό θά ξεφτερώση.
Έστάλη υπό Παναγ. Κ. Λάμπρου.
566. Συλλαβόγραφος
Από φωνήεντες στή άκρη,
Μέσ' στη μέση αντωνυμία,
Και στο σύνολο Προσφήτη
Θάπαντήση; μ' άπορία.
Έστάλη υπό Αλ. Αδαμοπούλου.
567. Στοιχειογραφος
Αν κι' άθώος, —δεν περφέζει!
Νά του κόψη τό λαϊμό,
Και άμέσω; θά τον κόψη;
Της Έλλάδος ποταμό.
Έστάλη υπό του Τριλλού Κεφαλοτίτην.
568. Μωσαϊκόν
Καλλιόπη, Μελπομένη,
Τερψιχόρη και —ποιά μένει; —
Θάλασσα και Έρωτά,
Από ένα του δανείζου
Κι' άδελφή του; σχηματίζου
Μά δεν είν' έκπληκτικό!
Έστάλη υπό του Κώνου.
569. Συλλαβικός Ρόμβος
- * * * * *
- Τό πρώτον μου εύρίσκειται διπλούν εις την άρχήν
Χώρα τό δεύτερον γνωστή εις την Μικράν Ασίαν.
Τό τρίτον είνε κομικό, περίφημος ποίβ.
Τό τέταρτον επίθετον και τέλος συλλαβή.
Έστάλη υπό της Σωμανής Αέρας.
570—574. Μαγικόν Γράμμα
Τή ένταλλαγή ενός γράμματος έκάστη τών

κάτω λέξων. δ' ενός Άλλου, πάντοτε του αού-
τοδ, να σχηματισθού, άνευ άναγραμματισμού,
έλλα τόσαι λέξεις:

Θός, Σόρος, ρόμβος, οίνος, τέρας.
Έστάλη υπό του Κεφαλοτίτην
575. Διστή Άκροστιχίς

Τά μέν άρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων
άποτελούν διάσημον γυναικία της αρχαιότητος, τά
δέ τέτατα γράμματα, δημοκρινών χοιροδοσκόν.
1. Πρωίος Ισθρ. 2. Αρχαίος Ισθρ. 3.
Αγώνισμα. 4. Αρχαία βασιλοποιί. 5. Αρχαία
περίφημος βασιλοισσ. 6. Χρήσιμον ζώον.
7. Αρχαίος Θεός.

Έστάλη υπό της Ένθέου Υδαο
576. Μικτόν
η—ο—κνρ—λκτζν
Έστάλη υπό Αμρ. Κ. Γεωργίου
577. Γρίφος

δ! δ!
Μ κακ' Μάοι
δ! δ!

Έστάλη υπό του Νεσσού Ιππέτου

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευματικών Δοκιμασιών του φύλλου 20

257. Κανάριον (Κανή, Ρίον).—258. Δάξ-
Ιάξ.—259. Άθήνη.—260. Άμπα-
τωλός.—Άρματωλός.

261. Σ Ν Η Θ
Α Ο Ρ Ο Μ Η Α
Κ Α Ο Ε Η Ρ Μ Η Α
Ο Σ Ρ Α Ο Σ

262. ΣΠΕΡΧΕΙΟΣ (περί, Έσπερος, ρίς,
Χίος, Ίππος, βί.)—263—267. (Άκουσται,
δίετι αντί άνερον έντομή κατά λάθος άστρον.
ήτοι τό ζητούμενον). Η άνταλλαγή θά γίνετο
διά του Σ.)—268. ΑΓΑΑΪΑ—ΚΡΟΝΟΣ
(ΆΚρίσιος, ΓΡΨος, ΔΟυκιανός, ΆΝδρέας,
ΙΟκάστη, ΆΣδεστος.)—269. Ού παντός πλείν
ές Κόρινθον. — 270. Η Σάμος είνε νήσος
(ζσα-μ' ώ; έν-έν εις ώς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΙΖ—167)
Τραγοῦδι της Δευτεριας, με συγχωρείς διά
τήν άργοποιαν της άποστολής του τετρα-
δίου, άλλα τό έλαβα προχθές, μόλις ένεκα του
άποκλεισμού. Κόρη του Μωρηά

(ΙΖ—144 δ)
Κάθοδος του Ίερού Αγώνος εις τόν προη-
γουμένον διαγωνισμόν των ψευδωνύμων. Αι-
τούνται συνεργάται. Ίερός Αγών

(ΙΖ—168)
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
"ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ,"
Ίδρυθή εν Πειραιεΐ Σύλλογος υπό την έπιωνυ-
μίαν «Φιλική Εταιρία», σκοπόν έχον την
διάδοσιν της «Διαπλάσεως» και την ψήφισιν ώ-
ραίων ψευδωνύμων κατά τή Δημοψήφισμα.
Σπεύσατε να έγγραφητε, Σύνδρομη μηνιαία 0,20.
Ζητούνται δραστήριοι άντιπρόσωποι. Διά περισ-
σοτέρας πληροφορίας, άπευθυντέον: Γεώργιον
Βέγκον, Poste- Restante, Πειραιά.

Ο Πρόεδρος: Ανδρόκρημος Βράχος
Ο Γραμματέας: Ένδοξος Υδρα

(ΙΖ—169)
Μαγαρίτια του Αργού, δέχομαι προταθίσαν
άλληλογραφίαν και περιμένο επιστολήν σου.
Αγθος του Αργού

(ΙΖ—170)
ΗΜΟΥΝΗΣΙΑ ΤΟΥ 1917
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ
(ΙΖ—171)
Ηρώης Έλληνοπούλα, να στείλω μέσον
Διαπλάσεως; Καρυάτις

(ΙΖ—172)
Βράβειο σύλλογος; εν Άθήναις; δ' **ΠΡΟΣΚΟ-
ΠΟΣ**, σκοπόν την διάδοσιν του προσκοπι-
σμού και της Διαπλάσεως, άποστηρίζην ψευδωνύ-
μων κ.τ.λ. Δύναται να γραφή μέλος κή; συνδρο-
μητής της Διαπλάσεως, και τής προσκοπί. Έ-
πίτιμος πρόεδρος: Πλάτων Φουφόπουλος; Άρ-
χιηγός; 4ης; Άθηνών, Πρόεδρος: Αθως, Άν-
τιπρόεδρος: Όδοιπόρος, Ταμία: Κυματο-
δραστήρης Βράχος, Γραμματέας: Φίλιππος Σκ-
λίμπα, Σύνδρομη μηνιαία, λεπ. 25. Διά πληρο-
φορίας: Φίλιπ. Σκλίμπα, Φωβιέρου 20, Άθήναι.
Ο Πρόεδρος: Ο Γραμματέας:
ΑΘΩΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΣΚΛΙΜΠΑΣ

(ΙΖ—173)
Μή λησμονείτε να ψήφιστε
Μ ΤΟ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΔΑΒΑΡΟΝ.
Τό έθικόν μας σύμβολον.

(ΙΖ—174)
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΑΙΑΝ
Υποψήφιος Δημοψηφισματος
(ΙΖ—175)
Ποίος δέν θά ψήφιση τό άγαπημένο
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ
Τό άριστέρο ψευδώνυμο.
(ΙΖ—176)
Στήν Ε' ερώτησή μου (φυλ. 40) έστειλαν ά-
Σπαντίσεις οι: Έλληνικός Παιάν, Α. Δε-
λακώστος, Αύτονομάτεια του Βαζαντίου, Έμ-
Σακελλάριος, Χ. Σακελλάριος, Ο. Μπάουμαν,
Γ. Νίκος, Έφηβος Έμοψ, Σ. Μολέσσος,
Κυανόλευκον Δάβαρον, Κοομοκράτωρ, Αποθ-
μητη Ναυτοπούλα και Αγκάθε.

Βράβειο έπήραν οι: Ο. Μπάουμαν Αύτο-
νομάτεια του Βυζαντίου και Αποθμητη
Ναυτοπούλα. **Παγκόσμιο Όνειρο**

(ΙΖ—177)
Εμπρός, Έλληνοπούλα!! Μεγάλη σας τιμή
είνε να αναδείξετε την

ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΔΑ!!
(ΙΖ—178)
Τραγοῦδι της Δευτεριας, δέχεται άνταλλαγήν
Τ. Μ. Μυστικόν με τόνωμά σου; Γυθειωτάτι
εί συγχωρώ. Μικρός Σουλωτής

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
όσων αι λύσεις άδιακρίτως φυλλαδίου
έλήφθησαν από 27 Σ)βρίου - 4 Οκτωβ.

ΑΘΗΝΩΝ: Στ. Π. Μολέσσος, Π. Θαλα-
σινός, Γ. Κακούρος, Νικ. Σουφή, Γαλαή
Σταυροφόρα, Α. Σ. Κόκκινος, Τρ. Π. Χρυσοβέρ-
γης, Ν. Μ. Βαλέρης, Θάωος, Καλλικάντζαρος.
ΑΜΑΔΑΙΔΟΣ: Σοφία Ν. Παπαντωνοπούλου.
ΣΥΡΙΑΣ: Ίνα Π. Μαξβίτη, Μαρία Α. Αλεξ-
σοπούλου, Γιαν. Γ. Τοπάλης, Γιαν. Α. Αλεξο-
πούλου, Έλένη Γ. Τοπάλη, Κασ. Α. Αλεξο-
πούλου, Ιορήνη Γ. Χαχαλάμη, Λολίτε Κ. Νικ-
λαίδου, Κατίνα Ι. Αλεξοπούλου, Ρίτα Κ. Νικ-
λαίδου, Σοφία Γ. Τοπάλη, Οδρυνή Γ. Χαχα-
λάμη, Όλγα Π. Μαξβίτη, Άνθη Δ. Αλεξο-
πούλου, Γ. Ι. Τοπάλης, Άλίκη Μπαμπερ, Ίσάν.
Γ. Χαχαλάμη, Δημ. Ι. Αλεξοπούλου, Ρένα Α.
Αλεξοπούλου, Κατίνα Διατσέντου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγευτική Θεά.
ΑΛΥΡΕΙΟΥ: Αννίτσα Μανωλίδου.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Άναρ Σ. Δημόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Κωστούλα Γ. Παναγιωτοπούλου,
Έλληνημόν Αίμα, Αίματομένο Λουλοῦδι, Νίτσα
Β. Αντωνοπούλου, Ντίους Β. Αντανόπουλος,
Έλένη Πακαρησοπούλου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Α. Κατάβολος, Στ. Μ. Μαράς,
Θεοδ. Α. Σακελλαρόπουλος, Π. Παρασσιούδης, Ηλ.
Κ. Ζαφκόκostas, Ι. Ε. Αρδάμης, Κ. Μήλιος, Α.
Ε. Αρδάμης, Κ. Ε. Αρδάμης, Κ. Αναστασιου.
ΠΥΡΓΟΥ: Διαβολάκι των Πυργίων, Άντ.
Θεοφιλόπουλος, Γ. Θεοφιλόπουλος, Χ. Θεοφιλό-
πουλος, Θεοδ. Κ. Ξύδης, Τιμ. Ραβαζούλας.
ΣΥΡΟΥ: Ν. Παναγιωτόπουλος, Μόσχα Α. Δε-
πόνγε.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Όλων των άνωτέρω τά όνόματα έπέθεσαν εις
τήν Κληρονομία και έληφθησαν οι εξής τρεεις:
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΚΟΥΡΟΣ εν Άθήναις, ΗΛΙΑΣ
Κ. ΖΑΡΟΚΩΣΤΑΣ εν Πειραιεΐ και ΘΕΟΔΩΡΟΣ
Κ. ΞΥΔΗΣ εν Πύργω, οι όποιοι ένεγράφησαν
διά τρεεις μήνας από 1 Νομβρίου και περιμένο
τάς διευθύνσεις των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμών άπρησείας
και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Έσωτერიκού	Έξωτერიκού	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879	Διά των Πρωιτόρον Έσωτερ. Λ. 15, Έξωτερ. Λ. 20.
Έτησίαι . . . . . δρ. 8.—	Έτησίαι . . . . . φρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγούμενων ετών, Α' και Β' περιόδου
Έξά μηνος 4,50	Έξά μηνος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	τιμώνται έκαστον λεπ. 25
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος . . . . . 3,—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	Όδός Εδριπέιδου άρ. 38, παρά τό Βαθύβασιον
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.		Εν Άθήναις, 14 Οκτωβρίου 1917	Έτος 39ον.—Αριθ. 46
Μερίδος Β'.—Τόμος 24ος			

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)
Ο καλός ναύτης—μη νομίσετε!—έπί-
στευε ότι μια μέρα θάκανα και σιδηρό-
δρομο. "Ω, όταν ή φαντασία συνδυάζεται
μέ την πίστη! Όπωςδήποτε, χωρίς ύπερ-
βολές, ένα τετραπόδο ύπο-
ζύγιο θάκανε τώρα τή δου-
λειά του Πέγκροφ κι έπειδή
ή Πρόνοια είχε κάποια άδυ-
ναμία γι' αυτόν, δεν άργησε
να του τό χάριση.

Μια μέρα, την 23 Δε-
κεμβρίου, άκουσαν τόν Ναβ
να φωνάζη και τόν Τοπ να
γαυγίζη, αχ να είχαν οι δυό
τους διαγωνισμό. Οι άποικοι,
πού έργάζοντο εκείνη την
ώρα στα Καμίνια, έτρεξαν ά-
μέσως, νομίζοντας ότι συμ-
βαίνει κάτι δυσάρεστο.

Και τί να ιδούν; Δυό με-
γαλόσωμα ζώα, πού είχαν
ξεπέση ασυλλήγιστα στ' όρο-
πέδιο, γιατί τά γεφυράκια ή-
ταν ανοικτά. "Εμοιαζαν με γαι-
δούρια, κ' ήταν ζευγάρι, άρ-
σενικό και θηλυκό, ωραία
ζώα, καλοκαμωμένα, με ού-
ρες και πόδια άσπρα, με
μαύρες γραμμές στο κεφάλι,
στο λαϊμό και στον κορμό.
Προχωρούσαν ήσυχα, χωρίς
να δείχνουν κανένα φόβο κ'
ενώτταζαν με τά ζωηρά τους
μάτια τους ανθρώπους, πού
δεν τους ήξεραν άκόμη για
κυρίους.

— Είνε όνάγγηδες!
έφώναξε ό Χάρμπεστ, τετρα-
πόδα δηλαδή μεταξύ ζέ-
βρου και κουάγγα. "Ο-
ναγροί άς πούμε.

— Και γιατί όχι όνοι; ρώτησε ό Πέγ-
κροφ.
— Γιατί δεν έχουν μακρούς αυτιά και
γιατί τό σώμα τους είνε πιδ κομψό.
— Όνοι ή όναγροί, άλογα ή μουλά-
ρια, φθάνει πού μπορούν να μές χρισί-
μείσουν για μ ο τ ε ρ, έπως τό λέει ό κ.
Σμιθ. Νά τά πιάσουμε!
Και σιγά-σιγά, χωρίς να τρομάξη τά
ζώα, ό ναύτης, άνάμεσα από τά χόρτα, έ-

φθασε ως τό γεφυράκι της Γλυκερίας και
τό σήκωσε. Οι όναγροί βρέθηκαν έτσι αιχ-
μαλωτισμένοι.
Θά τους έπιανάν τώρα να τους εξημε-
ρώσουν, θάλονται και μή; "Όχι! Απο-
φάσισαν να τους άφίσουν λίγες ημέρες να
τριφυρίζουν έλεύθερα στορόπέδιο, όπου
θα εύρισκαν πρόχειρη τροφή κι άσυλο
για τή νύκτα.
"Ετσι κ' έγεινε. Οι άποικοι, για να μη
τρομάζουν τ' ωραία ζευγά-
ρι, ούτε καν τό έπλησίασαν.
Εν τούτοις πολλές φορές οι
όναγροί, συνειθισμένοι σε με-
γάλες έκτάσεις και σε δάση
πυκνά, έδοκίμασαν να φύγουν
από τόρόπέδιο εκείνο, πού
τό εύρισκαν πολύ στενό.
Τους έβλεπαν τότε να κω-
λουθούν τή ζώνη των νεών,
—φραγμό άνυπερέβλητο,—να
έγγανίζουν με παράπνο, έ-
πειτα να καλπάζουν μέσα
στά χόρτα, να στέκονται 'ς
ένα μέρος και να κυττάζουν
από κει περίλυποι τάντικρινα
δάση, όπως έξοριστοι την πα-
τρίδα τους.
Ενωμεταξύ είχαν κατα-
σκευασθή χαικούρι από φυ-
τικές ίνες και ό,τι άλλο έ-
χρειάζετο για τό ζεύξιμο
και, λίγες ημέρες ύστερ'
από τή σύλληψη των όνάγων,
όχι μόνο τό άμάξι ήταν έ-
τοιμο, άλλα και ό άμάξιωτός
δρόμος από τόν άγκώνα της
Εύχαριστίας ως τό Πόρτο-
Μπαλλόνι, μέσ' από τό
Φαρ-Ούεστ. "Ετσι, κατά τά
τέλη Δεκεμβρίου, δοκίμασαν
για πρώτη φορά να χρησιμο-
ποιήσουν τους όνάγγηδες.
"Ο Πέγκροφ τους είχε
καλοπιάση αρκετά ώστε να
πλησιάζουν και να τρώγουν
από τά χέρια του. Αλλά όμα
τους έπιασαν και τους έξευ-